

אין בין המודר פרק רביעי נדרים

לה.

א ב מיי פ"ה מהלך נדרים הלכה ד קמח נאון נמכ טו"ע י"ד קימן רע"ו סוף ח: א ג מיי פ"ד מהלכות מעילה הלכה ט: ד ר מיי ש"ס הלכה י: יב ה מיי ש"ס פ"ו הלכה יא:

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה פת ובר' וק' לרבא דאבה. ק"ל הא רבא פטק קח ממח הוכחה דלילו ככרי עליון לפסוקי ממי ודפי' הר"ן לעיל וזהו ש"ן בכרז דתסת הנאח ככר רק לנחילה וכו' וה"ל חלל הכח כפייה ונקודותו ל"ש הוכחה זו דבא לפסוקי צדוד שהפיה שלו אסור להשלימו ליהטת ממנה אם קן י"ל רבא מודה כזה דמומר נתון בתמנה וי"ע: בהר"ן ד"ה דרבא מפי ובר' שאין בבריתיה שום ובר' ויכולא כזה תבואות 3 ע"ג:

תוספות

קונם פרה שיש לי שאני הניח לך נכסי עליך אם יבא לך פרה אלא זו שני נדרים הוא ותי קאמר שאומר לו קונם פרה שיש לי שאוכל ליהנות לך ממנה כלו' שאין לי פרה אחרת ואם יש לי תהא קונם עליו או שאמר בלשון היה נכסי עליך קונם אם יש לי פרה אלא זו שאני עושה בה מלכאמי וממנו שיש לי פרה אחרת ונעשה נאמרה עליו וגי קונם נמי ד"ה כפירשמי: מת או שנתנה לו בפתחה מותרת. מת דמד לא מקרי פרה וקדושים שלו וכן שנתנה לו במתנה מותרת וקדושים הממדי למודר ושמי שנתנה לו על קאי אחר לפירוש שני דלעיל יתא שפיר ממנה לו בתמנה להפריה וקדושים קאי וכו' דלא אמר לפי' חלל לפי' ראשון דלעיל דדיק מעלן קאש ומי פירן ממנה לו פרה וקדושים לא אמר לפי' ראשון דלעיל דדיק מעלן קאש רביס וקאי מיי אנכסיס ודיוקן הוא שכלל הספיריס דרבא שנתן לשון יחד דמשמע דקאי דוקא אפיה ואקדושים לבי' פפירוס שני וז"ל חכמי היא גופא תקשה לך אמאי דלא תנא שנתנו משום נכסיס הלא מיי ששה ג' סמכסיס וי"ל מ"מ לא נתא לאשמועינן לאשמועינא דפיה וקדושים שהיה רואה לישאל ממנו היה עיקר הדרג וגם בכלל נכסיס הם דמימסר מיי נדר

איטיביה וכו' השאילני פתק הקנייה. פרה המונחת צפניה: קונם פרה שאני קנוי עליך. קונם עליך פתמי זו אם אני קניתי אלא פרה זו או שאוסר עליי כל נכסי אם יש לו פרה אלא זו: בחייו אסור. אם נמנע שיש לו פרה אחרת או קודם אחר: אם או שנתנה לו פרה זו או מותר. משום דכי מת או שנתנה לו צמחנה לא פרתו ולא קדומו ולא נכסיו הן. וקס"ד שהמדיר נתן למודר ואפ"ה שרי *וקשי' לרבא דלסר: שנתנה לו על ידי אחר. שנתנו מדיר לאיניס דעלמא ואח"כ נתנו זה למודר: דיקא נמי דקניי שניטנו לו. כלומר שכן היתה קצלה צידס לקרות נתנו בחירק אף על פי *שאין צמחיה שום הפרש: ולענין הלכה קיימא לן אע"ג דיהציה ויהילה צמחנה אסור דכתיב פטט ליה רבא ואסיקנא דיקא נמי דקמני כו'. ותבז הרשב"א ז"ל כי היכי דיהציה צמחנה אסור ה"ה אם לקחו מודר ממנו דחד טעמא הוא: יש מעילה בקונמו. האוסר דבר עליו בקונם ונהנה ממנו מי מחייב מעילה או לא מי אמרינן דעשאו כקדש וחייב עליו חסם מעילה כנהנה מן הקדשים: תפול הנאה להקדש למימרא להקדש.

דאי לא דמי קונמות להקדש הוה ליה למימר וילין הנאה לים המלח דקמני בכל דוכמא* אלא משום דבקונמות יש בהן מעילה כהקדש כיון דבהקדש עסיק תנא תפול הנאה להקדש: קונם ככר זו הקדש. שאסרה בקונם לכל כהקדש שהוא אסור לכל אדם: אכלה בין הוא בין חברו מעל. יש מעילה בקונמות: לפיכך יש לה פדיון. דכיון דמתסר אכולי עלמא כהקדש תפיס פדיונו: ככר זו עליו הקדש אכלה הוא מעל דנהי דלא מיתסרה אלא עליה כי מתסרי איחור מינה מעל: חזירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון. דכיון דהיא אכלה כהקדש למתסר פדיונה: וחז"ל צין כך וצין כך לא מעל לפי שאין מעילה בקונמו. דיש בקונם דלילי אסור לכל צין בקונם פרטי: ולענין הלכה ק"ל כר"מ דיש מעילה בקונמות דהא רב נתנון פשיט ליה לרבא ממתניתין שיש מעילה וצ"פ שבועות שמים בתרא (שבועות כג): נמי מפכינן דר"מ לרבנן הלכך ק"ל דיש מעילה. וק"ל נמי דקונם כללי יש לו פדיון. ומסתפקא לי מאן דמעל בקונמות אי מישמרי הואו קונם לכתר דמעיל כהקדש שיואל לחולין ע"י מעילה: ככרי עליך ונתנה לו צמחנה מי מעל. כלומר אין מעל צמחנה זו דכיון דיש מעילה כי היכי דאמר כהקדש *לנאח אבן זו קורה של הקדש מעל אע"פ שלא הוציאה הכא נמי מכיון שזכה בה שייכה מעילה ש"לחה מרשות אסור ונכנסה לרשות מקבל: למעול נוסף הא לא אסרה עליה. ומכאן תשובה להרמב"ם ז"ל שכתב (בפרק המדיר את חזירו והאכילו לוקח משום לא יחל דברו כמו שכתבתי למעלה צ"פ) ואלו מותרים: למעול מקבל יגול דאמר הסירה צעירא איסורא לא צעירא. שאילו היה יודע שהוא של איסור לא היה רואה לזכות בה ונמנע זכיה בטעות ואינה זכיה. ואע"ג דבמוציא מרשות הקדש אפסר דלפי' בטעות מעל שאני הכא שהוא לא הוציאה אלא חזירו והוציאה את לא עשה אלא שקבלה: אמר ליה מקבל מעל לכשו"א. כלומר מהשתא אין אחד מהם מועל מהקדש דאחרת אלא מיהו לכשו"א מעל. נהי דגבי זכיה אמרינן דזכיה בטעות היא לכשו"א לא אמרינן הכי מידי דהוה אכל מוציא מעות הקדש לחולין: ירושלמי* נדר מן הככר מהו לחסם צו את ידיו ולא איפשיטא: ממני

נכסיס: הוא מעל וחזירו לא מעל לפיכך אין לו פדיון וחכ"מ בין כך ובין כך לא קאי לרישא אלא קאי לסיפא דבעי למימר צין הוא צין חזירו לא מעל וקשה דלישנא דצין כך ובין כך פירוש דקאי לרישא מלת דר"מ ועוד משמע דאפילו ל"מ דיש צו מעלה מכל מקום אין לו פדיון וקשה בפרק האשה רבה וימות דף פה) משמע האי שם צו מעילה משום דכדו לפדותו אלמא משמע דיש צו פדיה בקונמות וע"י צירשא אסור ככר זה הקדש מעל אקמשתלן כי שפיעה להקדש מגור שם לו פדיון ומעיל לבי' לרישא לא מיייר בהקדש ממש אלא בקונם בלשון הקדש שאסר הככר לכל כמו הקדש ולכן יש צו מעילה כיון שאסר לכל כהקדש גמור ככר זה עליו הקדש מנך ולא בתורת איסור: וכסבור של חולין פון* מעל. אעפ"כ הכי ממני

ה"ג קונם פרה שאני הנאה לך. והכי משמע קונם יהו עליך שאר פרות שיש לי שאני מהנה לך כלומר שאין לי פרה אחרת וזו שיש לי איני משאילך שזו לא רצה להשאילו והאחרות אסורות עליו נגדר או שאמר לו נכסי אסורין עליך אם יש לי פרה אחרת אלא זו ונמנע שיש לו פרה אחרת אסור לישאל *ו) ליהנות: קונם קודמו שיש לי שאינו קנוי. כלומר שלא קניתי קודמו אחר וזה איני משאילך שאני רצין לו או שאמר לו קונם נכסי יהו אסורים עלי אם יש לי קודמו אחר אלא זה ונמנע שיש לו קודמו אחר: בחייו אסור. צעל הקודמו אסור ליהנות מנכסיו כל ימי חייו. אי נמי בחייו דמדיר אסורין נכסיו על המודר: מת. המשאיל: או שנתנה לו צמחנה. למודר. אמר לן המורה האי דקמני מת לא קאי אסיפא כלל דהיי מלי קמני אסיפא *דהאן דקמני נכסי עלי מת או שנתנה לו צמחנה הרי זה מותר מי מותר הרי אנפשיה קאמר אלא אישא קמני והשאילני פרתך שאם מת המדיר מותר צפריה או צנכסיס של מדיר דהא אמר נכסי *ו) ומאחר שמת לאו נכסיס דדייה אומרן לו והכא נמי אם נמנו לו צמחנה. ואמר לן המורה דכה"ג שאני הנאה שאינו קנוי לישון בני אדם [הן] (שרי) דהכי היו נודרים צירושלים וצנכסיס הך אחר לישון בני אדם. קמני שניטנו לו צמחנה הרי זה מותר וקשיא לרבא דאמר אע"ג דיהיב ליה צמחנה אסור: אמר לך רבא הכא צמחי עסקינן גוון שניטנו לו על ידי אחר. שצעל הפרה נתנו לאחר ואותו אחר נתנו לשואל ולהכי מותר שכבר הוציאה משאיל מרשותו כשנתנה לאחר אכל היכא דאמר ליה ככרי עליך ולא נמנה לו על ידי אחר הואיל ולא יצאת מרשותו קודם לכן אסור. ולא דמי להיכא דליגנבה מיניה משום דהיכא דליגנבה מיניה הואיל ושלח מעותו דצעל הככר יצא מרשותו כעודה צידו דמי ואסור אלא היכא שנתנה לו צמחנה על ידי אחר יצאת מרשותו מדמתו: וכל קונם שנתנה לו. דמשמע שהוא עצמו נתנו לו: יש מעילה בקונמות. היכא דאמר קונם ככר זה ואכלו מי הוי כהקדש מעליא דיש צו מעילה ומעל או לא: [פניסוה מקום] שנוטלין עליה שכר. ומודר היינו דאמר קונם וממני ליה להקדש: קונם ככר זה הקדש. שאמר בלשון הקדש ובלשון קונם והוא הדין נמי לא אמרה אלא בלשון קונם: צין הוא חזירו מעל. שרי הקדישה סתם אכולי עלמא: לפיכך. הואיל ויש בה מעילה יש בה פדיון ויאלה לחולין דהוי כשאר הקדש: אמר זו עליו הקדש. כיון דאמר עלי עליה לדידה שוויה הקדש והוא מעל אם אכל חייב לשלומי: חזירו לא מעל. דלא אסרה אלא על עצמו וגבי חזירו הוי כחולין: לפיכך אין לה פדיון. שהוא עצמו אין יכול לפדותה לעולם שהרי אמר עלי ולא על אחר ואחר אין יכול למעול בה: צין כך ובין כך. צין אמר סתם צין אמר עלי לא מעל צין הוא ובין חזירו אף על פי שאמר להקדש כיון דאמר נמי קונם שאין מעילה בקונמות: מי מעל. אלא בלשון דאמר דאמר יש מעילה בקונמות כעשי: הוא לא אסירה עליה. דנותר: הסירה יוצא לי דסיפא לי איסורא לא בעיסי. כלומר דבתורת היתר קבלתיה מנך ולא בתורת איסור: וכסבור של חולין פון* מעל. אעפ"כ הכי נמי אף זה המקבל אע"פ שצבור זה המקבל שהימר הוא כי אכלה מעל: ממני

איתביה אמר לו השאילני פרתך אמר לו קונם פרה שאני קנוי לך נכסי עליך אם יש לי פרה אלא זו השאילני קרדומך אמר לו קונם קרדום *ו) שיש לי שאני קנוי נכסי עלי אם יש לי קרדום אלא זה ונמנע שיש לו קרדום הרי זה מותר א"ר אחא בריה דרב איקא בשינתנה לו על ידי אחר א"ר אשי דיקא נמי דקמני שנינתנה לו ולא קמני שנתנה לו בעא מיניה רבא מרב נחמן יש מעילה בקונמות או לא אמר ליה תניתוה מקום שנוטלין עליה שכר תיפול הנאה להקדש למימרא כי הקדש מה הקדש יש בו מעילה אף קונמות יש בהן מעילה כתנאי *ו) קונם ככר זו הקדש ואכלה בין הוא ובין חברו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר זו עלי *ו) להקדש ואכלה הוא מעל חברו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר' מאיר ור"מ דיש מעילה בקונמות א"ל רב אחא בריה דרב מי מעל למעול נותן הא לא אסירא עליה למעול מקבל יכול דאמר היתירא בעיתי איסורא לא בעיתי אמר ליה ימקבל מעל לכשו"א. השכל המוציא מעות הקדש לחולין כסבור של חולין הוא מועל אף זה מועל: מתני

שניתנה לו על ידי אחר. אלא נגזל לא הוסיף ושלח מעותו דצעל הככר יצא מרשותו כעודה דמי רשאמי כעודה כדשומי דמי רשאמי בשומי. לפיכך יש לה פדיון. שפוסק פשוטה והיא יוצאה לחולין. דנהקדש כמי (ויקרא כז) ופדה ושרק שבועות כב. לפיכך אין לה פדיון. להמיר לו שלא נאמר פדיון בלשון (שם).

שניתנה לו על ידי אחר. אלא נגזל לא הוסיף ושלח מעותו דצעל הככר יצא מרשותו כעודה דמי רשאמי כעודה כדשומי דמי רשאמי בשומי. לפיכך יש לה פדיון. שפוסק פשוטה והיא יוצאה לחולין. דנהקדש כמי (ויקרא כז) ופדה ושרק שבועות כב. לפיכך אין לה פדיון. להמיר לו שלא נאמר פדיון בלשון (שם).

(א) שבועות כב. ע"ש ובמות' דשם ותוס' ימות' פת. ד"ה אי קסבר. (ב) [בין ר"ע ור"מ: (ג) [מנינה: ור"ע: (ד) [דף טו. ד"ה הלכה: (ה) [פ"ד סוה"צ: (ו) ז"ל אינו מועל עד דע שז"ל.

הגהות הב"ח

(א) גבי קונם קרדום לי כלי ומיפת שיש נמחק: (ב) שם ככר זו עליו הקדש כלי ואת' לי נמחק: (ג) רש"י ד"ה הי"ג וכו' וליהנות: (ד) ד"ה או שנתנה לו וכו' נכסי עליך ומאחר שמת וכו' והכי נמי (ה) ד"ה וסבור של חולין קאי אעפ"כ מעל הכא נמי:

מוסף רש"י

שניתנה לו על ידי אחר. אלא נגזל לא הוסיף ושלח מעותו דצעל הככר יצא מרשותו כעודה כדשומי דמי רשאמי בשומי. לפיכך יש לה פדיון. שפוסק פשוטה והיא יוצאה לחולין. דנהקדש כמי (ויקרא כז) ופדה ושרק שבועות כב. לפיכך אין לה פדיון. להמיר לו שלא נאמר פדיון בלשון (שם).

פירוש הרא"ש

קונם פרה שאני קנוי. בקונם יחא עליך אם יש לי פרה אלא זו וכו' איני נכסי על המודר: או שנתנה לו בפתחה הרי זה מותר. וימנע דלכא שנתנה לו על ידי אחר. שנתנה לאחר והוא קמני למודר: דיקא נמי דקמני שנינתנה ולא קמני שנתנה לו. צעל פה היתה הגירסא שורה פשוטה: למוציא בהקדש. דכפישתא כמתני מדקתני דרוקא להקדש צריך ליתן השכר ואינו יכול להשלימו לצד אכלה כל הנאה הצלה לו ממנה הרי הוא הקדש יש לו בה מעילה: כבר זה הקדש. פירוש הקדש מגור ומלמא דפשיטא היא ולא ליטרין לך ככל כלא אלא אבז קופא קטן: הוא מעל. דקסבר יש מעילה בקונמות: אין לה פדיון. דלן צו מעילה לכל כמו הקדש דלא אלים למתסר פדיונה: וחכ"מ אחר זה ויאמר הוה חזירו לא מעל הוא צין חזירו לא מעל דלן מעילה בקונמות: מעל. למאן דאמר יש מעילה בקונמות: להעיל גורא. כמו הניחן הקדש שגוג לחזירו דמעל: הא לא אסרה עלייה. ואלו אסרה עליו ויאלה מעות של הקדש שגוג מעל אע"פ שיש לו פרה אחרת וזו שיש לי איני משאילך שזו לא רצה להשאילו והאחרות אסורות עליו נגדר או שאמר לו נכסי אסורין עליך אם יש לי פרה אחרת אלא זו ונמנע שיש לו פרה אחרת אסור לישאל *ו) ליהנות: קונם קודמו שיש לי שאינו קנוי. כלומר שלא קניתי קודמו אחר וזה איני משאילך שאני רצין לו או שאמר לו קונם נכסי יהו אסורים עלי אם יש לי קודמו אחר אלא זה ונמנע שיש לו קודמו אחר: בחייו אסור. צעל הקודמו אסור ליהנות מנכסיו כל ימי חייו. אי נמי בחייו דמדיר אסורין נכסיו על המודר: מת. המשאיל: או שנתנה לו צמחנה. למודר. אמר לן המורה האי דקמני מת לא קאי אסיפא כלל דהיי מלי קמני אסיפא *דהאן דקמני נכסי עלי מת או שנתנה לו צמחנה הרי זה מותר מי מותר הרי אנפשיה קאמר אלא אישא קמני והשאילני פרתך שאם מת המדיר מותר צפריה או צנכסיס של מדיר דהא אמר נכסי *ו) ומאחר שמת לאו נכסיס דדייה אומרן לו והכא נמי אם נמנו לו צמחנה. ואמר לן המורה דכה"ג שאני הנאה שאינו קנוי לישון בני אדם [הן] (שרי) דהכי היו נודרים צירושלים וצנכסיס הך אחר לישון בני אדם. קמני שניטנו לו צמחנה הרי זה מותר וקשיא לרבא דאמר אע"ג דיהיב ליה צמחנה אסור: אמר לך רבא הכא צמחי עסקינן גוון שניטנו לו על ידי אחר. שצעל הפרה נתנו לאחר ואותו אחר נתנו לשואל ולהכי מותר שכבר הוציאה משאיל מרשותו כשנתנה לאחר אכל היכא דאמר ליה ככרי עליך ולא נמנה לו על ידי אחר הואיל ולא יצאת מרשותו קודם לכן אסור. ולא דמי להיכא דליגנבה מיניה משום דהיכא דליגנבה מיניה הואיל ושלח מעותו דצעל הככר יצא מרשותו כעודה צידו דמי ואסור אלא היכא שנתנה לו צמחנה על ידי אחר יצאת מרשותו מדמתו: וכל קונם שנתנה לו. דמשמע שהוא עצמו נתנו לו: יש מעילה בקונמות. היכא דאמר קונם ככר זה ואכלו מי הוי כהקדש מעליא דיש צו מעילה ומעל או לא: [פניסוה מקום] שנוטלין עליה שכר. ומודר היינו דאמר קונם וממני ליה להקדש: קונם ככר זה הקדש. שאמר בלשון הקדש ובלשון קונם והוא הדין נמי לא אמרה אלא בלשון קונם: צין הוא חזירו מעל. שרי הקדישה סתם אכולי עלמא: לפיכך. הואיל ויש בה מעילה יש בה פדיון ויאלה לחולין דהוי כשאר הקדש: אמר זו עליו הקדש. כיון דאמר עלי עליה לדידה שוויה הקדש והוא מעל אם אכל חייב לשלומי: חזירו לא מעל. דלא אסרה אלא על עצמו וגבי חזירו הוי כחולין: לפיכך אין לה פדיון. שהוא עצמו אין יכול לפדותה לעולם שהרי אמר עלי ולא על אחר ואחר אין יכול למעול בה: צין כך ובין כך. צין אמר סתם צין אמר עלי לא מעל צין הוא ובין חזירו אף על פי שאמר להקדש כיון דאמר נמי קונם שאין מעילה בקונמות: מי מעל. אלא בלשון דאמר דאמר יש מעילה בקונמות כעשי: הוא לא אסירה עליה. דנותר: הסירה יוצא לי דסיפא לי איסורא לא בעיסי. כלומר דבתורת היתר קבלתיה מנך ולא בתורת איסור: וכסבור של חולין פון* מעל. אעפ"כ הכי נמי אף זה המקבל אע"פ שצבור זה המקבל שהימר הוא כי אכלה מעל: ממני

ממני מעילה דכבר המודר לו נאדם: איסורא לא בעי דליקני. דכל מעילה שגוג הוא ואילו הייתי יודע שהיא אסורה לא הייתי מקבלה אבל המוציא מעות של הקדש שגוג מעל אע"פ שיש לו פרה אחרת וזו שיש לי איני משאילך שזו לא רצה להשאילו והאחרות אסורות עליו נגדר או שאמר לו נכסי אסורין עליך אם יש לי פרה אחרת אלא זו ונמנע שיש לו פרה אחרת אסור לישאל *ו) ליהנות: קונם קודמו שיש לי שאינו קנוי. כלומר שלא קניתי קודמו אחר וזה איני משאילך שאני רצין לו או שאמר לו קונם נכסי יהו אסורים עלי אם יש לי קודמו אחר אלא זה ונמנע שיש לו קודמו אחר: בחייו אסור. צעל הקודמו אסור ליהנות מנכסיו כל ימי חייו. אי נמי בחייו דמדיר אסורין נכסיו על המודר: מת. המשאיל: או שנתנה לו צמחנה. למודר. אמר לן המורה האי דקמני מת לא קאי אסיפא כלל דהיי מלי קמני אסיפא *דהאן דקמני נכסי עלי מת או שנתנה לו צמחנה הרי זה מותר מי מותר הרי אנפשיה קאמר אלא אישא קמני והשאילני פרתך שאם מת המדיר מותר צפריה או צנכסיס של מדיר דהא אמר נכסי *ו) ומאחר שמת לאו נכסיס דדייה אומרן לו והכא נמי אם נמנו לו צמחנה. ואמר לן המורה דכה"ג שאני הנאה שאינו קנוי לישון בני אדם [הן] (שרי) דהכי היו נודרים צירושלים וצנכסיס הך אחר לישון בני אדם. קמני שניטנו לו צמחנה הרי זה מותר וקשיא לרבא דאמר אע"ג דיהיב ליה צמחנה אסור: אמר לך רבא הכא צמחי עסקינן גוון שניטנו לו על ידי אחר. שצעל הפרה נתנו לאחר ואותו אחר נתנו לשואל ולהכי מותר שכבר הוציאה משאיל מרשותו כשנתנה לאחר אכל היכא דאמר ליה ככרי עליך ולא נמנה לו על ידי אחר הואיל ולא יצאת מרשותו קודם לכן אסור. ולא דמי להיכא דליגנבה מיניה משום דהיכא דליגנבה מיניה הואיל ושלח מעותו דצעל הככר יצא מרשותו כעודה צידו דמי ואסור אלא היכא שנתנה לו צמחנה על ידי אחר יצאת מרשותו מדמתו: וכל קונם שנתנה לו. דמשמע שהוא עצמו נתנו לו: יש מעילה בקונמות. היכא דאמר קונם ככר זה ואכלו מי הוי כהקדש מעליא דיש צו מעילה ומעל או לא: [פניסוה מקום] שנוטלין עליה שכר. ומודר היינו דאמר קונם וממני ליה להקדש: קונם ככר זה הקדש. שאמר בלשון הקדש ובלשון קונם והוא הדין נמי לא אמרה אלא בלשון קונם: צין הוא חזירו מעל. שרי הקדישה סתם אכולי עלמא: לפיכך. הואיל ויש בה מעילה יש בה פדיון ויאלה לחולין דהוי כשאר הקדש: אמר זו עליו הקדש. כיון דאמר עלי עליה לדידה שוויה הקדש והוא מעל אם אכל חייב לשלומי: חזירו לא מעל. דלא אסרה אלא על עצמו וגבי חזירו הוי כחולין: לפיכך אין לה פדיון. שהוא עצמו אין יכול לפדותה לעולם שהרי אמר עלי ולא על אחר ואחר אין יכול למעול בה: צין כך ובין כך. צין אמר סתם צין אמר עלי לא מעל צין הוא ובין חזירו אף על פי שאמר להקדש כיון דאמר נמי קונם שאין מעילה בקונמות: מי מעל. אלא בלשון דאמר דאמר יש מעילה בקונמות כעשי: הוא לא אסירה עליה. דנותר: הסירה יוצא לי דסיפא לי איסורא לא בעיסי. כלומר דבתורת היתר קבלתיה מנך ולא בתורת איסור: וכסבור של חולין פון* מעל. אעפ"כ הכי נמי אף זה המקבל אע"פ שצבור זה המקבל שהימר הוא כי אכלה מעל: ממני